

Νέα Ορλεάνη, Μάιος 1919

Ο Τζον Ράιλι μπήκε σκουντουφλώνοντας στα γραφεία της εφημερίδας *Τάιμς-Πικαγιούν* της Νέας Ορλεάνης, μιάμιση ώρα αργότερα από τη στιγμή που έπρεπε κανονικά να πάσει δουλειά. Κάθισε στο γραφείο του, πήρε μία μακριά, αργή ανάσα και σήκωσε το βλέμμα για να περιεργαστεί το δωμάτιο. Ακόμη και μέσα στη ζάλη του, αντιλαμβανόταν τις κλεφτές ματιές που του έριχναν οι συνάδερφοι και αναρωτήθηκε πόσο ατημέλητος, άραγε, έδειχνε. Είχε περάσει το προηγούμενο βράδυ στο γνωστό σημείο της Λεωφόρου Ηλυσίων Πεδίων, οπότε έφερε το χέρι στο πρόσωπό του για να βεβαιωθεί πως δεν ιδρώνε ακόμα. Όταν τα δάχτυλά του πέρασαν πάνω από τα γένια του, που ήταν τουλάχιστον δύο ημερών παλιά, μετάνιωσε που δεν είχε γυρψει να κοιταχτεί σε έναν καθρέφτη πριν έρθει στη δουλειά.

Κοίταξε την επιφάνεια του γραφείου του και το βλέμμα του σταμάτησε στη γραφομηχανή του. Το μαύρο μεταλλικό πλαίσιο, οι βραχίονες των γραμμμάτων που σχημάτιζαν ημισέληνο, τα λεβιέ και τα πλήκτρα της, όλα τους την έκαναν να μοιάζει τρομακτική και κρύα, σκληρή και απόκοσμη, πράγμα που τον έκανε να συνειδητοποιήσει ότι ακόμα δεν ήταν σε κατάλληλη φόρμα για να αρχίσει να γράφει. Θα χρειαζόταν μερικούς καφέδες ακόμη και ένα πακέτο τσιγάρα, ίσως και ένα μπράντι πριν από το μεσημεριανό γεύμα, προτού νιώσει έτοιμος να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε πρόκληση απαιτούσε έναν πλήρως λειτουργικό εγκέφαλο.

Έτσι, αποφάσισε να χαραμίσει ό,τι είχε απομείνει από το πρωινό του με κάτι που θα προσομοίαζε σε εργασία. Σηκώθηκε και πήγε παραπατώντας στον δίσκο με τις εισερχόμενες επιστολές προς τον εκδότη. Άρπαξε στα χέρια του όσο περισσότερες χωρούσε η αγκαλιά του και γύρισε στη θέση του.

Υπήρχε η συνηθισμένη αλληλογραφία από εξοργισμένους πολίτες, από παραπονούμενους αναγνώστες, από παντογνώστες, όπως και από εκείνους που χρησιμοποιούσαν τη στήλη της αλληλογραφίας ως δημόσιο βήμα για να διαπληκτίζονται μεταξύ τους. Επέλεξε μερικές από τις μακροσκελέστερες σφοδρές κριτικές, μιας και ήταν αυτές που θα γέμιζαν ευκολότερα τη σελίδα, και στη συνέχεια ξεφύλλισε τα γράμματα εκείνων που ισχυρίζονταν πως είχαν δει τον Πελεκητή. Στο διάστημα των τελευταίων μηνών, από τότε που είχαν ξεκινήσει οι φόνοι, το γραφείο κατακλυζόταν από γράμματα ανήσυχων κατοίκων που έπαιρναν όρκο ότι τον είχαν δει να ετοιμάζεται για το τάδε ή για το δείνα έγκλημα. Ο Ράιλι αναστέναξε και αναρωτήθηκε για ποιο λόγο οι άνθρωποι αυτοί απευθύνονταν σε μία εφημερίδα και όχι στην αστυνομία. Άναψε τσιγάρο και έπιασε την τελευταία-τελευταία επιστολή από τη στοιβιά. Ήταν ένας ασυνήθιστος φάκελος —λεπτό ρυζόχαρτο χωρίς στοιχεία αποστολέα— με τη διεύθυνση της εφημερίδας γραμμένη με αραχνοειδή ορνιθοσκαλισματα που είχαν γίνει από ένα κακοχυμένο υγρό στο χρώμα της σκουριάς, για το οποίο ήλπιζε πως ήταν μελάνι. Ο Ράιλι τράβηξε μία ρουφηξιά από το τσιγάρο του και άνοιξε το γράμμα με το νύχι του.

Κόλαση, 6 Μαΐου 1919

Αξιότιμε Θνητέ:

Δεν με έχουν πιάσει ποτέ ούτε και πρόκειται να με πιάσουν. Δεν με έχουν δει ποτέ, εφόσον είμαι αόρατος, ομοιόμορφος σαν τον αιθέρα που περιβάλλει τη γη σας. Δεν είμαι ανθρώπινο πλάσμα, αλλά πνεύμα και δαίμονας από την πιο καυτή Κόλαση. Είμαι αυτός που εσείς, οι κάτοικοι της Ορλεάνης, και η ανόητη αστυνομία σας αποκαλούν Πελεκητή.

Όταν κρίνω πως ήρθε η κατάλληλη στιγμή, θα έρθω και θα διεκδικήσω κι άλλα θύματα. Εγώ μονάχα γνωρίζω

ποια θα είναι αυτά. Τχνος κανένα δεν θα αφήσω, εκτός από το ματωμένο μου τσεκούρι, λεκιασμένο από το αίμα και την εγκεφαλική ουσία εκείνου που έστειλα στον Κάτω Κόσμο να μου κρατάει συντροφιά.

Πες, αν θέλεις, στους αστυνομικούς να μη με εκνευρίσουν. Εννοείται πως είμαι λογικό πνεύμα. Δεν παρεξηγούμαι από τον τρόπο με τον οποίο διεξήγαγαν τις έρευνές τους στο παρελθόν. Για την ακρίβεια, υπήρξαν τόσο παντελώς ηλίθιοι, ώστε κατάφεραν να ψυχαγωγήσουν όχι μόνο εμένα, αλλά και τη Σατανική Εξοχότητά Του, τον Φραντς Γιόζεφ,¹ καθώς και άλλους. Πες τους όμως να είναι προσεκτικοί. Ας μην αποπειραθούν να ανακαλύψουν τι είμαι, μιας και θα ήταν προτιμότερο να μην είχαν γεννηθεί ποτέ, παρά να προκαλέσουν την οργή του Πελεκητή. Δεν θεωρώ πως υπάρχει ανάγκη για μία τέτοια προειδοποίηση, εφόσον είμαι βέβαιος πως οι αστυνομικοί θα με αποφεύγουν πάντα, όπως έκαναν και στο παρελθόν. Είναι συνετοί και ξέρουν πώς να κρατιούνται μακριά από κάθε κακό.

Το δίχως άλλο, εσείς οι κάτοικοι της Ορλεάνης με θεωρείτε ως τον πλέον αποτρόπαιο δολοφόνο, πράγμα που είμαι, αλλά θα μπορούσα να γίνω πολύ χειρότερος εάν το επέλεγα. Αν ήθελα, θα μπορούσα να επισκέπτομαι την πόλη σας κάθε βράδυ. Θα μπορούσα να σφαιγιάσω χιλιάδες από τους επιφανέστερους πολίτες σας κατά βούληση, μιας και οι δεσμοί μου με τον Άγγελο του Θανάτου είναι στενοί.

Και τώρα, για να ακριβολογήσουμε, στις 12:15 (γή-ινη ώρα) το βράδυ της επόμενης Τρίτης, σκοπεύω να περάσω πάνω από τη Νέα Ορλεάνη. Όντας απέραντα

¹ Αναφέρεται στον Φραγκίσκο Ιωσήφ, αυτοκράτορα της Αυστρίας και βασιλιά της Ουγγαρίας, που έγινε αιτία να κηρυχτεί ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος και γι' αυτό ήταν μία από τις πιο μισητές προσωπικότητες παγκοσμίως την εποχή εκείνη. (ΣτΜ)

σπλαχνικός, θα κάνω σε εσάς τους ανθρώπους μία μικρή πρόταση. Η οποία έχει ως εξής:

Έχω μεγάλη αδυναμία στη μουσική τζαζ, και ορκίζομαι σε όλους τους διαβόλους του Κάτω Κόσμου πως θα χαρίσω τη ζωή σε όλους εκείνους στις οικίες των οποίων θα ξεφαντώνει μία ορχήστρα τζαζ την ώρα που μόλις ανέφερα. Αν όλοι ακούν τζαζ, ε, τότε, τόσο το καλύτερο για εσάς. Ένα είναι βέβαιο: κάποιιοι από εσάς που δεν θα ακούν τζαζ το βράδυ της Τρίτης (εάν τυχόν υπάρξουν κάποιιοι) θα νιώσουν επάνω τους βαρύ τον πέλεκυ.

Τώρα, λοιπόν, επειδή κρυνώνω και λαχταράω τη ξεστασιά της γενέτειράς μου, του Άδη, και ήρθε η ώρα να αφήσω τη γήινη πατρίδα σας, θα δώσω ένα τέλος στη συζήτηση. Με την ελπίδα πως, για καλό δικό σου, θα δημοσιεύσεις αυτό το γράμμα, διατελώ ως το χειρότερο πνεύμα που υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρξει ποτέ, είτε στην πραγματικότητα είτε στη σφαίρα της φαντασίας.

Πελεκητής

Ο Ράιλι τράβηξε μία ρουφηξιά από το τσιγάρο του, άφησε κάτω το γράμμα και αναρωτήθηκε αν αυτός που το είχε γράψει ήταν πράγματι ο Πελεκητής, και, αν δεν ήταν, ποιος στην ευχή θα μπορούσε να είχε στείλει κάτι τέτοιο σε μία εφημερίδα. Αυθεντικό ή όχι, θα ήταν αμαρτία να μη δημοσιευτεί. Ο Ράιλι μόρφασε και σηκώθηκε, και οι συνάδερφοί του γύρισαν να τον δουν καθώς κατευθυνόταν αποφασιστικά προς το γραφείο του διευθυντή σύνταξης. Δεν μπήκε καν στον κόπο να αναρωτηθεί αν έπρεπε να ενημερώσει τις Αρχές πριν το δημοσιεύσει — σε περιπτώσεις σαν κι αυτές, ήταν προτιμότερο να ζητάς συγχώρεση παρά άδεια. Θα το δημοσίευαν, και η πόλη θα το διάβαζε, και θα δημιουργούνταν χάος, και η Νέα Ορλεάνη ίσως βυθιζόταν στην πιο δύσκολη νύχτα που είχε αντιμετωπίσει στην ιστορία της.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1

Ένα μήνα νωρίτερα

Δυτικά της Γαλλικής Συνοικίας, στη φτωχογειτονιά των προαστίων που οι κάτοικοι της Ορλεάνης αποκαλούσαν Μπάτλφιλντ, μία νέγκρικη νεκρική πομπή προχωρούσε αργά μέσα στη γρανιτένια γυαλάδα της καταχνιασμένης αυγής. Οι πενθούντες, ντυμένοι με μαύρα κοστούμια και βέλα, με τα κεφάλια σκυμμένα, διακρίνονταν μοναχά σαν σκιές έτσι όπως μπαινόβγαιναν στην ομίχλη, εντύπωση που προσέδιδε στην πομπή μία αίσθηση φασματική, λες και ολόκληρη η παρέλαση είχε καταφέρει να φτάσει στον Άδη.

Η νεκρώσιμη τελετή είχε ξεκινήσει λίγο μετά το χάραμα, όταν το φέρετρο μεταφέρθηκε από το γραφείο τελετών και τοποθετήθηκε στη νεκροφόρα, ενώ οι τεθλιμμένοι συγγενείς συγκεντρώνονταν στον δρόμο. Όταν ετοιμάστηκαν όλα, ο επικεφαλής της πένθιμης πομπής άφησε ένα διαπεραστικό, παρατεταμένο σφύριγμα, και οι πέντε μπάντες χάλκινων πνευστών που είχαν προσληφθεί για εκείνη την ημέρα ξεκίνησαν μία αργή, υποβλητική παραλλαγή του ύμνου *Σε Σένα πιο κοντά, επιποθώ*. Ο επικεφαλής της πομπής, ένας σκυθρωπός, αριστοκρατικός ηλικιωμένος που φορούσε ψηλό καπέλο, ρεντιγκότα και φωτεινά κίτρινα γάντια, έκανε μεταβολή επιτόπου και οδήγησε την πένθιμη συνοδεία στους γεμάτους ρωγμές, χορταριασμένους δρόμους. Πίσω του ερχόταν το άλογο που έσερνε τη νεκροφόρα, τυλιγμένη στα σατέν και στολισμένη με ολόμαυρα λοφία που τρεμόπαιζαν με το αεράκι. Ακολουθούσαν οι συντετριμμένοι συγγενείς που θρηνούσαν γοερά

με τα πρόσωπα χωμένα στα μαντίλια τους, και ύστερα έρχονταν οι πέντε μπάντες με τα πνευστά, κάθε μουσικός με ψηλό καπέλο και ρεντιγκότα ολοστόλιστη με επωμίδες και κρόσσια. Η πομπή έκλεινε με ένα πλήθος από καλοθελητές, πενθούντες και ρακένδυτα παιδιά του δρόμου, γνωστά ως «δεύτερη γραμμή», χαμίνια που δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν από το να ακολουθούν νεκρικές πομπές από άκρη σε άκρη της πόλης όλη μέρα, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε πως βεβαίως θα οδηγούνταν, σάμπως να τους μάγευε Σειρήνα, σε κάποιο από τα πολλά νεκροταφεία της πόλης. Ο νεκρός ήταν μέλος σε αρκετούς συλλόγους που απευθύνονταν σε μαύρους άντρες — όπως οι Ζουλού Έιντ εντ Πλέζουρ Κλαμπ, Οντ Φέλουου, Ντάι-αμοντ Σουέλς, Γιανγκ Μεν Τουέντις, Μέρι-γκο-Ράουντς— και έτσι η πομπή, καθ' οδόν για το νεκροταφείο, έκανε κι από μία στάση στην αίθουσα συνελεύσεων κάθε μίας λέσχης ξεχωριστά, δίνοντας την ευκαιρία στα μέλη της να πουν το στερνό αντίο σε έναν από τους αδερφούς τους. Τότε και μόνο τότε η πομπή έπαιρνε ξανά τον δρόμο για το νεκροταφείο, με τα τραγούδια να γίνονται ολοένα και πιο μελαγχολικά στη διάρκεια της διαδρομής.

Όταν η άμαξα μπήκε στο νεκροταφείο, όλα τα όργανα σίγησαν, εκτός από το ταμπούρο που συνέχισε να κροταλίζει σε έναν απαρηγόρητο, μοναχικό ρυθμό, με τις μπαγκέτες φασκιωμένες με μαντίλι, σε μία προσπάθεια να μιμηθούν το ηχώχρωμα των στρατιωτικών τυμπάνων. Κι όταν η πομπή έφτασε επιτέλους στο μνήμα, το ταμπούρο σίγησε κι αυτό, και για μία σύντομη, φευγαλέα στιγμή, απλώθηκε σιωπή. Τότε ο ιερέας ξεκίνησε την τελετή, ψάλλοντας κόντρα στο σφύριγμα του αγέρα, κι όταν τελείωσε, οι συγγενείς άρχισαν να ρίχνουν χώμα στον ανοιχτό τάφο, ο ένας μετά τον άλλο, μία λιτανεία με δικό της ρυθμό και παλμό. Κι αφού και ο τελευταίος των παρισταμένων είχε ρίξει τη δική του χούφτα χώμα και οι σβόλοι είχαν προσγειωθεί με γδούπο στην κάσα και είχαν κυλήσει στα πλάγιά της, το πλήθος στράφηκε με αδημονία στον

επικεφαλής της πομπής, που στεκόταν λίγα μέτρα μακριά τους και ριγούσε όρθιος πάνω σε ένα κομμάτι ανώμαλης γης, ενώ το αεράκι ανέμιζε τα μπατζάκια του παντελονιού του.

Ο ηλικιωμένος άντρας τούς ανταπέδωσε το βλέμμα με ορθάνοιχτα, θολά μάτια, και ύστερα από λίγα μακρόσυρτα δευτερόλεπτα, όπου το μόνο που ακουγόταν μέσα στη σιωπή ήταν το σύριγμα του ανέμου, κούνησε καταφατικά το κεφάλι, έφερε το χέρι στο στήθος του, και γύρισε τη φαρδιά κορδέλα από την άλλη της πλευρά, εκείνη που προοριζόταν για τις παρελάσεις, μία πλευρά με χρώματα τόσο λαμπερά που σε τύφλωναν, ένα αφρικάνικο καρό μοτίβο με κόκκινο, χρυσαφί και πράσινο, που λαμπύριζε μέσα στην καταχνιά. Κι από τη μια στιγμή στην άλλη, λες κι ένα πνεύμα εξουσίαζε το πλήθος, η κηδεία πήρε άλλη μορφή. Όσοι ήταν μέλη σε λέσχες γύρισαν από την άλλη πλευρά τις κονκάρδες τους, οι μουσικοί φόρεσαν ανάποδα τα σακάκια τους, χαμόγελα άρχισαν να ζωγραφίζονται στα πρόσωπα, ο επικεφαλής της πομπής φύσηξε τη σφυρίχτρα του, και, προτού προλάβουν καλά-καλά να το καταλάβουν, η μπάντα έπαιζε χορευτική μουσική — μία άσεμνη, θορυβώδη και σαρκαστική επιλογή: *A, αυτός κι αν έκανε σουλάτσα*. Τα πνευστά στρίγκλιζαν, η δεύτερη γραμμή χόρευε ανάμεσα στα μνήματα, κι όσοι ήταν μέλη σε λέσχες άνοιγαν μπουκάλια με μπέριμπον και μπίρα για να τιμήσουν τη μνήμη του εκλιπόντος. Μία ατμόσφαιρα καρναβαλιού σάρωνε από άκρη σε άκρη την πομπή και της έδινε ώθηση, την ώρα που διέσχιζε φιδουγυρίζοντας το νεκροταφείο και έβγαινε ξανά στους δρόμους, όπου ακόμα περισσότεροι άνθρωποι έπαιρναν μέρος στους εορτασμούς, και το ολόένα αυξανόμενο πλήθος των γλεντζέδων έπαιρνε σύσσωμο τον δρόμο της επιστροφής για την αγρυπνία.

Τη νεκρική πομπή που διέσχιζε με βαριά βήματα την πόλη, εκτελώντας ένα καλά προβαρισμένο τελετουργικό μουσικής και κίνησης, παρακολουθούσε με ενθουσιασμό μία λεπτή και αδύνατη δεκαεννιάχρονη κοπέλα με κατακόκκινο φόρεμα, ονόματι Άιντα Ντέιβις. Δεν είχε δυσκολευτεί ιδιαίτερα να

εντοπίσει την κηδεία — ο ήχος ταξίδευε χωρίς εμπόδια στη Νέα Ορλεάνη, μία επίπεδη, άχαρη πόλη με χαμηλά κτίρια, ανοιχτούς χώρους, ποτάμια και λίμνες. Ο πατέρας της, μουσικός και ο ίδιος, σχολίαζε συχνά το φαινόμενο, λέγοντας πως αυτή η πόλη σου έδινε την εντύπωση πως είχε οικοδομηθεί σαν μουσικό όργανο, με σκοπό τη διάδοση της μουσικής. Όταν έπαιζε μία μπάντα — και οι μπάντες της Νέας Ορλεάνης έπαιζαν συχνά, ήταν δε ιδιαίτερα θορυβώδεις —, ακουγόταν ίσαμε την άλλη άκρη της πόλης. Έτσι, η Άιντα είχε ακολουθήσει τα αυτιά της και είχε βρει την πομπή και τώρα την παρακολουθούσε με ένα μορφασμό αποδοκμασίας. Δεν ήταν πως περιφρονούσε τους μεθυσμένους που πενθούσαν, τους τζαμπατζήδες, ή ακόμα κι αυτά τα εξαθλιωμένα χαμίνια της δεύτερης γραμμής. Αυτό που τη στενοχωρούσε ήταν η ειρωνεία του όλου πράγματος. Η Λουιζιάνα ήταν ένας τόπος όπου οι νέγροι πολύ σπάνια είχαν την άδεια να εκφράσουν ανοιχτά την κουλτούρα τους, και μια κηδεία ήταν μία μοναδική ευκαιρία για δημόσια επίδειξη, όπου θα συμπεριφέρονταν στους καταπιεσμένους με κάθε επισημότητα, κι αυτό ακριβώς ήταν που την έκανε να κατσουφιάζει: η διαπίστωση πως η μοναδική φορά που ένας νέγρος είχε το δικαίωμα για μεγαλοπρέπεια ήταν η φορά εκείνη που ο ίδιος δεν ήταν καν ζωντανός για να την εκτιμήσει.

Η Άιντα κατέβηκε από το πεζοδρόμιο και προχώρησε προς την ουρά των ανθρώπων που πενθούσαν, σαρώνοντας με το βλέμμα τα πρόσωπα των μουσικών, αναζητώντας τον στενότερο, ίσως και τον μοναδικό, φίλο της — έναν στρογγυλοπρόσωπο νεαρό κορνετίστα που δεν είχε αλλάξει την προφορά του ονόματός του σε Λουί, επί το γαλλικότερο, και ήταν ακόμη γνωστός στην Άιντα, όπως και στους πάντες στο Μπάτλφιλντ, ως Μικρός Λούις Άρμστρονγκ. Τον εντόπισε αρκετά γρήγορα, στην κεφαλή της πομπής, να συνοδεύει μία σπιρτόζικη απόδοση του τραγουδιού *Χάι σοσάιτι*. Ο Λούις την πρόσεξε και ύψωσε τα φρύδια του. Ύστερα, χωρίς να χάσει τόνο ή ρυθμό, έπαιξε μία περίπλοκη φιοριτούρα, σαν να ήθελε να τη χαιρετήσει.

Ορισμένοι από το πλήθος επευφήμησαν μεθυσμένα, και ο Λούις παρέδωσε την κορνέτα του σε κάποιον από τη δεύτερη γραμμή, ένα ψηλόλιγνο ξυπόλυτο παιδί με ξεφτισμένο άσπρο πουκάμισο.

Ο Λούις βγήκε από τη γραμμή και την πλησίασε. Το βάδισμά του ήταν αδέξιο χάρη στο υπερβολικά στενό επίσημο παντελόνι που φορούσε. Ήταν κοντά δεκαεννιά χρονών, στρουμπουλός, με κατάμαυρο δέρμα και στρογγυλό πρόσωπο που περιέβαλλε με ιδανικό τρόπο ένα χαρακτηριστικό πλατύ χαμόγελο. Η Άιντα ήταν το ακριβώς αντίθετο σχεδόν από κάθε άποψη: λεπτή και κομψή, με δέρμα μόλις έναν τόνο σκουρότερο από το γάλα, και ένα πρόσωπο σε σχήμα αμύγδαλου που έκανε τα κεφάλια να γυρίζουν στο πέρασμά της. Επιπλέον, ήταν κάπως ντροπαλή· μία εσωστρέφεια που οφειλόταν στο χρώμα του δέρματός της, που ήταν αρκετά ανοιχτό ώστε να περνάει για λευκή — ένα χαρακτηριστικό που ελάχιστα τη βοηθούσε να κάνει φιλίες στο Μπάτλφιλντ.

Ο Λούις άγγιξε την άκρη του καπέλου του και χαμογέλασε. «Γεια, Άιντα», είπε, «είσαι καλά;»

Η φωνή του ήταν απαλή και βαθιά, γδαρμένη από τον καπνό και το αλκοόλ, και η Άιντα ανακάλυψε έκπληκτη πως δεν φανέρωνε καμία αμηχανία ή περιέργεια. Είχε κάμποσους μήνες να περάσει για να τον δει, και να που τώρα εμφανιζόταν στο Μπάτλφιλντ απροειδοποίητα, κι ένιωθε άβολα. «Καλά είμαι», του απάντησε, χαμογελώντας αδύναμα. Είχε έρθει να τον βρει για μία χάρη, να ζητήσει τη βοήθειά του για μία έρευνα. Τώρα, ωστόσο, που βρισκόταν κοντά του, δεν ήξερε πώς να εκφράσει το αίτημά της. Είχε περάσει τόσος καιρός από την τελευταία φορά που τον είχε δει, και ήταν δύσκολο να κουβεντιάσουν μέσα στο πανδαιμόνιο που έκαναν οι μπάντες, την ώρα που έφταναν σε ένα στεντόρειο κρεσέντο σε μία ολοένα και πιο αλλόκοτη ερμηνεία του *Χάι σοσάιτι*.

Ο Λούις την περιεργάστηκε παραξενεμένος, και η Άιντα κατάλαβε πως είχε ήδη μαντέψει πως κάτι έτρεχε. «Αν θέλεις να μιλήσεις», είπε, «μπορώ να σε συναντήσω στην αγρυπνία».

Η Άιντα είχε την ελπίδα πως αυτό ήταν κάτι που θα απέφευγε. «Βέβαια», είπε, αρθρώνοντας καθαρά την απάντησή της για να ακουστεί πάνω από τη μουσική. «Πού θα γίνει;»

Ο Λούις τής χαμογέλασε πλατιά, και τα μάτια του έλαμψαν. «Απλώς ακολούθησε την μπάντα», είπε με ένα σήκωμα των ώμων, και, προτού το συνειδητοποιήσει η Άιντα, χαχάνιζαν και οι δυο. Ο Λούις άγγιξε την άκρη του καπέλου του και γύρισε βιαστικά στην πομπή. Η μπάντα έπαιξε την αρχή του τραγουδιού *Πόλκα για ένα βαρέλι μπίρα*, και η Άιντα είδε το αγόρι από τη δεύτερη γραμμή να επιστρέφει στον Λούις την κορνέτα του. Ύστερα ο φίλος της πήρε ξανά τη θέση του στην μπάντα, κι έγινε ένα με τη λιτανεία των σκουρόχρωμων κοστουμιών που κυλούσε μεθυσμένα στον δρόμο, ενώ το κύμα της μουσικής και του θορύβου ξεθώριαζε ακόμα μία φορά μες στην ομίχλη.